

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. B.,** zast. Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem, se sídlem Nerudova 22, Litoměřice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, územní odbor Semily, dopravní inspektorát,** se sídlem Vysocká 225, Semily, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2011, č. j. 30 A 62/2010 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 7. 6. 2011, č. j. 30 A 62/2010 - 58, odmítl žalobu napadající rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 7. 7. 2009. Pokuta ve výši 2500 Kč byla žalobci uložena za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), neboť žalobce překročil povolenou rychlost. Soud odkázal na § 72 odst. 1 s. ř. s. a v něm obsaženou dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby, jež v daném případě nebyla splněna. Podle soudu bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 7. 7. 2009. Žalobu proti němu však podal k poštovní přepravě teprve dne 3. 12. 2010, tedy více jak po roce. Soud proto uzavřel, že žalobce zmeškal lhůtu pro podání žaloby, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí se dále krajský soud *obiter dictum* zabýval některými námitkami žalobce. Soud uvedl, že po procesní stránce žalobce nebyl poškozen.

Uložená sankce za spáchaný přestupek byla v nejnižší možné výměře. Žalobce se prokazatelně přestupku dopustil, což nerozporoval, nicméně se paradoxně prostřednictvím jeho následného trvání na tom, aby byl přestupek projednán ve správním řízení, domáhá uložení sankce přísnější. Projednání přestupku by tak bránil i požadavek zákazu reformace *in peius*. Krajský soud dále uvedl, že i žalovaná dala žalobci za pravdu v tom, že přestupek měl být správně projednán ve správním řízení, neboť pro blokové řízení nebyly splněny podmínky, když se žalobce téhož přestupku dopustil před dobou kratší 1 roku. Taková vada však byla žalobci ku prospěchu a nejedná se o případ nicotného rozhodnutí. To však podle soudu ničeho nemění na tom, že žaloba byla podána opožděně.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedl, že nebyl důvod k odmítnutí žaloby, čímž je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ve zbytku potom stěžovatel uplatnil obsáhlé námitky, jimiž polemizuje se závěry krajského soudu vyslovenými *obiter dictum*. V nich poukázal na nesprávný postup policistů, kteří s ním neměli přestupek ze dne 7. 7. 2009 vyřešit v rámci blokového řízení, a to i přes to, že zbylé podmínky pro blokové řízení byly splněny. Projednání a vyřízení přestupku v rámci blokového řízení totiž bránilo to, že se stěžovatel dopustil téhož přestupku již dne 23. 5. 2009. Díky tomu podle § 22 odst. 8 a 11 zákona o přestupcích bylo možno stěžovateli za pozdější přestupek (7. 7. 2009) uložit vedle pokuty i sankci zákazu činnosti. Potom ovšem takový pozdější přestupek nelze projednat v blokovém řízení. V dalším stěžovatel namítl, že takové rozhodnutí vydané v rámci blokového řízení je z uvedených důvodů nicotné, neboť mu chyběl právní podklad. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2011, č. j. 30 A 62/2010 - 58, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na svá předchozí stanoviska obsažená ve spise.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba odlišit závěry krajského soudu, na jejichž základě žalobu stěžovatele odmítl, od závěrů vyslovených *obiter dictum*. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že žaloba proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení dne 7. 7. 2009, která byla podána k poštovní přepravě teprve dne 3. 12. 2010, je opožděná. Stěžovatel totiž podal žalobu po uplynutí lhůty pro její podání podle § 72 odst. 1 s. ř. s., takže krajský soud nepochybil, když žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. V takovém případě není na místě, aby se soud vyjadřoval k obsahu žaloby a snažil se s ní, byť jen a pouze *obiter dictum,* vypořádat. Tím v posuzované věci krajský soud pochybil. Takové pochybení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmá patrně dobře míněná snaha krajského soudu stěžovateli, vzdor odmítnutí jeho žaloby, sdělit své

stanovisko, nicméně, takové hodnocení krajskému soudu *stricto sensu* za daných okolností nepříslušelo. Toho přitom využil stěžovatel a v kasační stížnosti obsáhle argumentoval skutečnostmi, které nijak nesouvisely s otázkou posouzení opožděnosti jeho žaloby. Z toho důvodu se k nim Nejvyšší správní soud nehodlá jakkoliv vyjadřovat. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel obecně vyjádřil nespokojenost s odmítnutím žaloby pro opožděnost. Neuvedl však žádný konkrétní argument, který by svědčil o opaku. Ostatně k jinému závěru nedospěl ani Nejvyšší správní soud. Žaloba proto byla podána opožděně. Přitom, i kdyby stěžovatel podal žalobu včas (ve stanovené lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.), byla by, s ohledem na judikaturu představovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaným pod č. 505/2005 Sb. NSS, odmítnuta.

Z výše uvedených důvodů krajský soud postupoval správně, když žalobu odmítl. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebyl dán. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu